

ELÄVÄN KAKSIKIELISYYDEN RIKKAUS JA TODELLISUUS

Ruotsalainen kansanpuolue käyttää termejä "elävä kaksikielisyys" ja "kaksikielisuuden rikkaus". Edellistä painotetaan silloin, kun 5 %:n ruotsinkielinen vähemmistö vaatii 92 %:n enemmistöltä ruotsinkielistä palvelua virastoissa ja laitoksissa. Jälkimmäistä korostetaan, kun suomenkielisille halutaan perustella ruotsin kielen opiskelun tarpeellisuus. Henrik Lax on 6.12.1995 määritellyt, että ruotsin kieli kuuluu jokaisen suomalaisen yleissivistykseen ja identiteettiin.

Entä todellisuus? Ovatko ruotsinkielisen väestönosan puheet ja teot olleet sopusoinnussa myös toisinpäin?

- Onko suomen kieli ollut elävää ruotsinkielisille?
- Onko suomen kieli ollut rikkautta ja kuulunut ruotsinkielisten yleissivistykseen ja identiteettiin?
- Ovatko suomenkieliset saaneet edes käyttää suomen kieltään rajoituksitta?

Suomen kielen merkitystä ruotsinkielisille on mahdollista tarkastella empiirisesti eli kokemusperäisesti usean vuosisadan jaksolla Ruotsin vallan ajoista lähtien nykyaikaan asti. Pääpaino on pantava Ruotsalaisen kansanpuolueen, sen edeltäjän Ruotsalaisen puolueen sekä ajassa taaksepäin ruotsalaisten vallanpitäjien, virkamiesten ja ruotsalaisen "sivistyneistön" asenteisiin ja suhtautumiseen suomen kieleen ja suomalaisuuteen.

1. Ruotsin vallan aika

a) Suomen kielen asema yleensä

Ruotsin vallan aikana suomen kielellä ei ollut Suomessa virallisen kielen asemaa. Ruotsin kielen käyttö alkoi tulla kirjalliseksi hallintokieleksi 1300-luvun kuluessa. Sitä mukaa kuin ruotsalainen hallinto vakiintui Suomessa 1500-luvusta lähtien ja Ruotsin suurvalta-asema 1600- ja 1700-luvuilla vahvistui, sitä mukaa suomen kielen asema heikkeni ja joutui entistä syrjitympään asemaan.

Tilanne suomen kielen kannalta oli erityisen paha 1700-luvun alun *Ison vihan* aikana ja sen jälkeen. Suomesta hävisi miltei tyystin siihenastinen virkamiehistö ja rauhan tultua heidän tilalleen lähetettiin Ruotsista Suomen oloja tuntemattomat ja suomen kieltä taitamattomat virkamiehet. Oikeuslaitos ja hallintovirkakunta tulivat yhdellä iskulla täysin ruotsinkielisiksi. Turun ja Porin läänin maaherra *Justus von Palmenberg* teki 1700-luvun alussa ehdotuksen suomen kielen hävittämisestä kansankielenä. *Von Palmenberg* halusi häätää suomen kielen joihinkin Lapin pitäjiin, joissa sen käyttäminen voitaisiin sallia, mikäli suomen kieli mutkikkuutensa vuoksi lainkaan ansaitsee tulla säästetyksi.

Ruotsalaisella virkamiehistöllä eikä Ruotsin kuninkaillakaan ollut pienintäkään kiinnostusta eikä halua antaa alkuperäisen enemmistökansanosan kielelle edes tasavertaista asemaa oman kieltensä rinnalle. Suomenkieliset talonpojat esittivät kyllä Ruotsin valtiopäivillä usein pyyntöjä tulkki- ja kääntämispalveluista sekä suomen kielen ottamisesta huomioon valtion virkoja täytettäessä. Käytännön merkitystä näillä pyynnöillä ei juuri ollut.

b) Suomen kielen asema koululaitoksessa

Ruotsin vallan aikana silloinen koululaitos syrji pahoin suomenkielisiä. Julkisia (ja valtionapua saavia) kouluja olivat *pedagogiot, triviaalikoulut ja Porvoon lukio*, joissa **koulujen opetuskieli oli ruotsi (ja latina)**. Julkiset koulut sijaitsivat pääasiassa läntisellä rannikkoseudulla ja koulusivistystä saivat lähinnä vain ruotsinkielisten perheiden lapset (pojat). Vuoden 1724 koulujärjestyksessä kansanopetus jäi (kuten jo aiemminkin) edelleen kirkon tehtäväksi. Seurakunnissa toimi jonkinlaisia kirkon järjestämiä alkeisoppilaitoksia, joissa suomen kielellä sai lähinnä hengellistä opetusta.

Kaiken sorron huipuksi vuonna 1640 perustetun *Turun akatemian (yliopiston) opetuskieli oli ruotsi*. Akademia koulutti muun muassa seurakuntapapit, opettajat ja siviilivirkamiehet eli käytännössä sen ajan virkavallan.

2. Venäjän vallan aika

a) Suomen kielen asema yleensä

Suomen suuriruhtinaskunnassa **ruotsi säilyi sekä virka- että hallintokielenä** siitäkin huolimatta, että Ruotsi oli valtiona menettänyt määräysvaltansa ja tänne jääneet ruotsinkieliset olivat nyt suomalaisia. Pientä edistystä oli se, että vuonna 1824 papeilta alettiin vaatia todistus suomen kielen taidosta sellaisissa seurakunnissa, joiden väestö koostui suomenkielisistä.

Muuten ruotsinkieliset jatkoivat suomenkielisten ja suomen kielen nöyryyttämistä. Suomen kieli oli 1800-luvun puoliväliin asti täydellisesti syrjäytetty valtionhallinnossa. Vuonna 1850 annettiin kieliasetus, jossa kiellettiin muun kuin uskonnollisen ja taloudellisen kirjallisuuden julkaiseminen suomeksi. Lain tarkoituksena oli estää aikakauden eurooppalaisten "vallankumouksellisten ajatusten leviäminen" kansan keskuuteen. Kieliasetus kumottiin 1860.

Vuonna **1862 kielikomitea** - jonka kaikki 12 jäsentä olivat ruotsinkielisiä - totesi lausunnossaan, että **suomen kieli on liian kehittymätön kieli eikä ansaitse nousta sivistyskieleksi muiden sivistyskielten joukkoon**. Lisäperuste oli, että suomi ei voi olla hallintokieli, koska virkamiesten kielitaito on tähän liian heikko.

Johan Vilhelm Snellmanin vetoamuksesta ja edellä mainitun komitean kannasta poiketen keisari *Aleksanteri II* antoi vuoden **1863 kieliasetuksen**, joka **vihdoinkin vuonna 1902 nosti suomen kielen tasavertaiseen asemaan ruotsin rinnalle tuomioistuimissa ja viroissa**. Alkuperäisen tavoitteen mukaisesti suomen oli määrä nousta toiseksi viralliseksi kieleksi vuonna 1883, mutta tuolloin senaatin ruotsinkieliset senaattorit ja lakimiehet (erityisesti prokuraattori *Robert Montgomery*) pystyivät asian vielä torpedoimaan.

Suomenkielisten nöyryytyksistä on vielä mainittava erityisesti *Axel Olof Freudenthalin* rotuteoriat. Niissä hän leimasi suomenkieliset alemmaksi roduksi, minkä vuoksi suomenkielisten ei kuulunut saada tasavertaisia oikeuksia ruotsinkielisten kanssa. Lisäksi *Freudenthal* katsoi suomen kielen olevan alemmalla kehitystasolla eikä se siksi hänen mukaansa kelvannut hallinnon ja kulttuurin kieleksi.

b) Suomen kielen asema koululaitoksessa

Ruotsin vallan aikainen kielellisesti syrjivä koululaitos säilyi pitkälle 1800-luvulle asti. Ratkaiseva oli 11.5.1866 annettu kansakouluasetus. **Suomenkielinen perusopetus** alkoi vihdoinkin, kun vuonna **1867 perustettiin suomenkielisiä kansakouluja**. Vaikka kansakoulun isänä pidetäänkin *Uno Cygnaeusta*, oli kuitenkin *J.V. Snellmanilla* suuri merkitys suomenkielisen opetuksen luomisessa. *Snellmanin* mielestä kouluopetus kuului myös tytöille.

Oppikouluoloja uudistettiin vuosina 1843, 1856 ja 1872 koulujärjestyksillä. Ensimmäinen suomenkielinen oppikoulu perustettiin vuonna 1858 Jyväskylään.

c) Murrosvaihe

Vasta 1900-luvun alkuun mennessä Suomeen oli syntynyt suomenkielinen koulutettu väestöryhmä ja 1910-luvulle tultaessa suomesta oli muodostunut täysivaltainen kulttuurikieli.

Suomalainen oma kansallistunto alkoi herätä 1800-luvun puolivälissä. *Elias Lönnrotin* kokoamat *Kalevala* ja sen "sisarteos" *Kanteletar* sekä muun suomenkielisen kansanrunouden ja perinnetiedon keruu sekä *Aleksis Kiven Seitsemän veljestä* nostivat aiemmin väheksytyyn suomen kielen ja kulttuurin arvostusta. Tähän asti ruotsin kieli ja ruotsinkielisten ylimielinen asenne olivat tukahduttaneet ne.

Kuitenkin edessä olivat vielä kiivaat kielitaistelut suomen kielen asemasta ja suomenkielisten oikeuksista aina 1930-luvun lopulle asti.

3. Itsenäisyyden aika

a) Ruotsin kieli edelleen ylikorostettu

Itsenäisen Suomen ensimmäiseen perustuslakiin oli tavoite kirjata suomi maan ainoaksi viralliseksi kieleksi, mutta svekomaanien onnistui kuitenkin saada **ruotsi toiseksi kansalliskieleksi**. *Urho Kekkosen* sanoi myöhemmin ruotsin kielen saaneen vähemmistökielen aseman enemmistökielen oikeuksin. *Kekkosen* mukaan suomen kielen oikeuksia määriteltäessä **ei otettu huomioon oikeudenmukaisuuden** periaatetta.

Yliopistomaailmassa ja erityisesti *Helsingin yliopistossa* kielikiistat olivat jatkuneet jo 1800-luvun lopulta lähtien. Ruotsi pysyi pitkään yliopiston professorien ja opettajien opetuskielenä. Vuonna 1919 Helsingin yliopiston osalta säädettiin, että opetusta oli annettava sekä suomen että ruotsin kielillä. Vuonna 1937 HY:n opetuskieleksi määrättiin suomi, mutta voimaannpanolaisissa määrättiin kiintiöt ruotsinkielisille professuureille.

Vuoden 1920 väestölaskennan tietojen mukaan jokaista 1000 suomenkielistä asukasta kohden oli vasta 8 oppikoululaista, kun taas 1000 ruotsinkielistä kohden oli 28 oppikoululaista.

b) Kielirasismia

1920-luvulla tunnetaan kymmenittäin tapauksia, joissa ruotsinkielisissä kunnissa on kieltäydytty kunnan toimesta antamasta suomenkielisille lapsille suomenkielistä opetusta. Samoissa kunnissa on sitten yksityisin varoin perustettujen suomenkielisten koulujen toiminta yritetty estää. *Espoon*

Luukkaan kylässä suomenkielistä kouluopetusta yritettiin estää piikkilankojen vetämisellä koulujen ympärille. Monissa rannikkokunnissa sadat suomenkieliset lapset pakotettiin 1920-luvulla käymään ruotsinkielistä koulua ja lasten vanhemmat joutuivat taloudellisen ja henkisen painostuksen alaisiksi. Erikoisen räikeää vaino oli *Pernajassa*.

Itsenäisyyden ajan kansakouluissa ei tarvinnut opiskella ruotsia. Peruskoulu-uudistusta valmisteltiin 1960-luvulla. Silloiset hallituspuolueet Sdp, Kepu, Skdl, Rkp ja Tpsl sopivat hallitusohjelmassaan - vasten peruskoululain valmisteluvaiheen esitystä - peruskouluun pakollisiksi kaksi vierasta kieltä, joista toisen tuli olla niin sanottu "toinen kotimainen" eli suomenkielisille ruotsi. **Pakkoruotsi** tuli siis **kaikille suomenkielisille koululaisille** samalla, kun peruskoulu-uudistus toteutettiin **alueittain vuosina 1972-1977**.

Yliopistoihin tuli **virkamiespakkoruotsi vuonna 1978**. Yliopistoissa on esimerkiksi lääketieteellisessä, oikeustieteellisessä ja kauppatieteellisessä koulutuksessa ruotsin kieltä osaaville omat kiintiönsä, jotka takaavat ruotsinkielisille suhteellisesti katsoen suuremmat aloituspaikkamäärät suomenkielisiin verrattuina. Tämäkin suomenkielisiä sortavan kiintiötouisuuden vuoksi sadat suomenkieliset jäävät vuosittain ilman opiskelupaikkaa yliopistoissa. Ruotsinkielisten erityiskohtelu on herättänyt kansainvälistäkin huomiota. *The New York Times*-lehden mukaan suomenruotsalaiset ovat maailman lellityin vähemmistö.

Pohjoismaainen kielisopimus tuli voimaan 1.3.1987. Sen pitäisi helpottaa Pohjoismaiden kansalaisten kieliongelmiä heidän vieraillessaan tai asuessaan toisessa pohjoismaassa. Sopimuksen mukaan pohjoismaan kansalaisen on tarvittaessa voitava käyttää omaa kieltään asioidessaan esimerkiksi sairaan- ja terveydenhoito- tai sosiaali-, työvoima-, vero-, poliisi- ja kouluviranomaisten kanssa sekä tuomioistuimissa. Kyseisen viranomaisen tulee huolehtia tarvittavan tulkki- ja käännöspalvelun järjestämisestä. Sopimusta "sovelletaan" *Färsaaria* lukuun ottamatta kaikissa Pohjoismaissa. On pakko ihmetellä suomalaisten poliitikkojen ajatuksenjuoksua tällaisia sopimuksia allekirjoitettaessa, sillä suomenkielisille tämäkin sopimus on lähinnä vain yksi lisävelvoite. Toisinpäin sopimuksella ei käytännössä ole suomenkielisille mitään arvoa tai hyötyä.

4. Ahvenanmaa

Ahvenanmaa määritellään **itsehallintolailla yksikieliseksi ruotsinkieliseksi alueeksi**. Maakunnassa asuu yli 1300 suomenkielistä eli 5 % maakunnan asukkaista. Maarianhaminassa suomenkielisten osuus on yli 10 %.

Entinen kansanedustaja *Gunnar Jansson* sanoi Tv1:n MOT-ohjelmassa 25.10.2004: "Koko Ahvenanmaan itsehallintojärjestelmä perustuu syrjintään. Syrjiä saa kahdella edellytyksellä, a) syrjintään on objektiiviset perusteet, b) nämä perusteet on laissa määritelty."

Suomenkielisten syrjintä, nöyryyttäminen ja kielirasismi on viety todella pitkälle. Maakunnassa ei ole ainuttakaan suomenkielistä peruskoulua eikä suomenkieliset lapset saa kouluissa edes kunnollista äidinkielen opetusta, koska samoilla tunneilla vapaaehtoista suomea opiskelevat ruotsinkieliset madaltavat opiskelun tason. Ahvenanmaalla suomenkielisillä ei ole oikeutta saada muitakaan kunnallisia palveluita suomen kielellä. Lisäksi kotiseutuoikeuden saadakseen henkilön on todistettava tyydyttävä ruotsin kielen taito.

Maakunnan **koulujen opetuskieli on ruotsi** eikä Ahvenanmaan kouluissa ole ruotsinkielisille

pakollista suomen kielen opetusta.

Ahvenanmaan itsehallintolakia olisi mahdollista saattaa nykyaikaa vastaavaksi Suomen eduskunnan ja Ahvenanmaan maakuntapäivien yhteisellä päätöksellä. Kuitenkin ahvenanmaalaisten asennevamma suomenkielisiä kohtaan estää oikeudenmukaisuuden toteutumisen.

Euroopan yhteisöjen tuomioistuin nosti Suomen valtiota vastaan kanteen 27.7.2004 niin sanotun Yhdenvertaisuusdirektiivin 2000/43/EY täytäntöönpanon myöhästymisestä Ahvenanmaan maakunnassa.

5. Ruotsi

Ruotsissa asuu tällä hetkellä **noin 440000 henkilön suomenkielinen kielivähemmistö**. **Suomenkielisten osuus** maan koko väestöstä on **lähes samaa luokkaa kuin ruotsinkielisten osuus Suomessa**.

Suomen kieli on kuitenkin aina kohdannut Ruotsissa kieltoja ja rajoituksia. Ruotsin kouluylhallitus kielsi suomen puhumisen koulujen alueella 1880-luvulta aina vuoteen 1958. Vielä 1900-luvulla suomenkielisiä lapsia rangaistiin jopa fyysisesti, jos he uskalsivat keskenään puhua suomea.

Vielä aivan viime aikoinakin on Ruotsin kaupungeissa työpaikoilla ja urheiluseuroissakin (*Uppsala, Enköping, Haaparanta*) kielletty suomenkielisiä puhumasta suomea.

Ruotsissa ei ole julkisin varoin kustannettuja suomenkielisiä peruskouluja. Vain poikkeustapauksessa saa kunnallisessa (ruotsinkielisessä) koulussa olla edes suomenkielisiä luokkia, vaikka maassa oli esimerkiksi vuonna 2005 noin 58000 suomenkielistä peruskoululaista. Näistä vain noin 230 oppilasta oli suomenkielisillä luokilla; lopuista pääosa oli "sulautettuina" ruotsinkielisiin koululuokkiin ja vain pieni osa kävi niin sanottua suomenkielistä vapaakoulua. Niiden saama valtion tuki on kuitenkin alempi kuin julkisten (ruotsinkielisten) koulujen tuki. Suomenkieliset vapaakoulut ovat lähinnä opettajien ja lasten vanhempien perustamia kouluja. Niiden perustaminen on tullut ajankohtaiseksi sen vuoksi, että Ruotsi on kovalla kädellä lakkauttanut suomenkielisiä luokkia peruskouluissaan.

Ruotsissa ei ole suomenkielistä yliopistoa eikä suomenkieliselle opetukselle edes kiintiöpaikkoja yliopistoissa. Ruotsissa ei ole oppikirjatuotantoa suomen kielellä eikä maassa ole suomenkielistä opettajakoulutusta. Ruotsin valtiopäivillä ei saa puhua suomeksi. Esimerkkejä löytyy paljon.

Yhteinen historiamme 1100-luvulta 1800-luvun alkuun ei ole tarjonnut suomenkielisille myöhemminkään Ruotsissa muuta kuin nöyryyttävää alistamista ja vähemmistön oikeuksien polkemista.

Vielä voi kysyä, miksi Ruotsin suurlähettiläät Suomessa eivät osaa suomea. Luulisi edes maan suomenkielisestä kielivähemmistöstä löytyvän suomea puhuva suurlähettiläs niin, ettei Ruotsin aina tarvitsisi lähettää kieliummikkoa Suomeen.

6. Pakkoruotsitusta 2000-luvun Suomessa

Tuntuu järjettömältä, että 270000 ruotsinkielisen etuja ajaa maassa kolme kansanedustuslaitosta (kaksikielinen Eduskunta sekä ruotsinkieliset Folktinget ja Ahvenanmaan Landstinget). Yli 5 miljoonan suomenkielisen etuja on puolestaan ajavinaan kaksikielinen Eduskunta.

a) Kampanjointi ruotsin kielen puolesta

Ruotsalainen kansanpuolue, *Folktinget* ja muutkin ruotsinkielisten edunvalvontatahot pitävät edelleen suurta ääntä kielellisistä asemistaan 2000-luvulla. Eduskunnassa salamyhkäisesti valmisteltujen ja 11.2.2003 hyväksytyjen **kieli- ja kielitaitolakien vuoden 2004 voimaantulon** jälkeen on alituisen tullut ruotsinkielisiltä järjestöiltä suomenkielistä enemmistöä ärsyttäviä lisävaateita ja pakkosyöttöä ruotsin opetuksen lisäämiseksi.

Suomenkielisille peruskoululaisille ja heidän vanhemmilleen suunnattiin "*Svenska nu*"-kampanja ruotsin kielen vaihtoehdon valitsemiseksi opiskelukielleksi lähinnä englannin kielen sijaan 7. luokalla. *Kansaneläkelaitoksen* kautta jaettiin vain ruotsinkielisille uutta kielilakia esittelevä ruotsinkielinen "*Du har rätt*"-vihkonen, jossa kielilain hyväksymisestä kerrottiin ruotsinkielisille tyyliin: "Sinulla on oikeus vaatia palvelua ruotsiksi". Suomenkielisille ei uudesta kielilaista vaivauduttu kertomaan mitään, vaikka velvoitteet kohdistuvat juuri suomenkielisille. *Folktingetin* toimittama ja *Kelan* kautta äitiyspakkauksen mukana jaettu "*Ge ditt barn en gåva*" (*Anna lapsellesi lahja*) on myös selvää ruotsin kielen tuputtamista. Vaikka opas jaetaan kaikille lapsen saaneille perheille (valtaosin siis suomenkielisille), on julkaisun painopiste selvästi ruotsin kielessä.

Rkp - josta oikeastaan pitäisi käyttää lyhennettä Sfp (*Svenska folkpartiet*), koska puoluehan on ainoa yksikieliseksi rekisteröitynyt puolue Eduskunnassa - on näkyvästi kampanjoinut päiväkotikäisten kielikylvetyksiä ruotsin kielellä. Vastaavaa suomenkielistä kielikylvetystä ruotsinkielisille lapsille puolue ei sen sijaan ole yrittänyt edistää. Ennestään suomenkielisten alueiden tie- ja katukylttien "ruotsittaminen" liitoskunnissa on edennyt mielettömyyksiin. Pohjanmaalla on ollut esimerkkejä vuodelta 2008 ruotsinkielisten oman edun ajamisesta muun muassa enemmistöiltään ruotsinkielisten käräjäoikeuden ja sairaanhoitopiirin juntaamisissa. Myös kuntaliitosneuvotteluissa Pohjanmaalla ruotsin kieli näyttölee liian merkittävää osaa.

b) Krooninen itsesensuuri 2000-luvulla

Samaan aikaan **sanomalehdistöä sekä televisiota ja radiota vaivaa krooninen itsesensuuri**. Tiedotusvälineet vaikenivat enemmistökielisten sorrosta, mikä muualla Euroopassa tuskin olisi mahdollista. Tiedotusvälineissä ruotsin kielen asemasta ei käydä edes avointa julkista keskustelua. Myöskin maan lammasmainen Eduskunta myötäilee lähes kaikessa hemmoteltua kielivähemmistöä unohtaen kielienemmistön edun ja ennen kaikkea oikeudenmukaisuuden toteutumisen.

7. Anteeksiopyynnön aika

a) Musta sivu historiassa

Suomen kielen kohtelu on Ruotsin valtiolle sen historiassa musta synkkä sivu. Ruotsille on häpeäksi ja itsetutkiskelun paikka se, ettei se yli 600 vuoden valtakautenaan Suomessa kyennyt arvostamaan

maan valtaväestön kieltä sen vertaa, että olisi sallinut suomen kielen nousta edes tasaveroiseksi kieleksi ruotsin rinnalle. Enemmistökielen polkemisella Ruotsi samalla tuhosi pitkäksi aikaa kansakunnan identiteetin ja omanarvontunnon.

Ruotsin vallan aikaista kielellistä alistamista ja nöyryyttämistä jatkoi tänne jäänyt ruotsinkielinen virkamiehistö ja valtakoneisto. Tuolla ruotsinkielisellä "sivistyneistöllä" ei todellakaan ole mitään ansiota siihen, että vihdoinkin vuonna 1902 suomen kieli nousi pitkän ja nöyryyttävän odotuksen jälkeen maan toiseksi viralliseksi kieleksi.

Suomessa on historian eri vaiheissa ollut useita oikeudenmukaisia ruotsinkielisiä merkkihenkilöitä, jotka ansaitsevat toiminnastaan suomenkielisten kunnioituksen ja kiitollisuuden. Kuitenkin pääosa ruotsinkielisestä valtaeliitistä ei kieliasiassa tätä kunnioitusta ansaitse.

Nykyisin yhden asian kielipuolue Rkp ajaa edelleen härskisti, ylimielisesti ja äänekkäästi kielivähemmistön etuja eikä ole ottanut historian virheistä mitään opiksi. **Rkp:n johto on täysin kykenemätön ymmärtämään kielellistä oikeudenmukaisuutta ja kohtuullisuutta.** Puolue on sallinut Ahvenanmaalla tapahtuvan kielirasismien edelleen jatkua. Myöskään Ruotsin yli 400000 suomenkielisen vähemmistöryhmän kielellisten ja muiden olojen parantamiseksi mainittu kielipuolue ei ole tehnyt mitään näkyvää ja konkreettista. Puolueen johdon puheet ja teot ovat kaikessa ristiriidassa keskenään.

b) Anteeksipyynnön aika

Olisiko vihdoinkin anteeksipyynnön aika?

Maaialmalta löytyy runsaasti esimerkkejä siitä, että vääryyttä tehneen valtion edustaja on jälkikäteen pyytänyt anteeksi tehtyjä virheitä.

- a) Pääministeri *Tony Blair* pyysi vuonna 2004 anteeksi Irlannilta sitä, etteivät britit auttaneet irlantilaisia vuoden 1850 suuressa nälänhädässä, jossa kolmasosa Irlannin väestöstä kuoli.
- b) Tammikuussa 2008 Australian pääministeri *Kevin Rudd* pyysi Australian *aboriginaaleilta* anteeksi alkuperäiskansan huonoa kohtelua.
- c) Samoin vuonna 2008 Kanadan pääministeri *Stephen Harper* pyysi anteeksi Kanadan intiaanien ja muiden alkuperäiskansojen huonoa kohtelua menneinä aikoina.

Ruotsin valtio ei ole koskaan pyytänyt suomalaisilta anteeksi sitä, miten se kohteli suomen kieltä. Suomen sodan 200-vuotisjuhlien yhteydessä Ruotsin valtiolla olisi vihdoinkin mahdollisuus antaa pieni hyvitys suomenkielisille myöntämällä Ruotsissa asuvalle suomenkieliselle kielivähemmistölleen edes jotain niistä oikeuksista ja etuisuuksista, joista ruotsinkielinen vähemmistö nauttii Suomessa.

Myöskään Ruotsalaisen kansanpuolueen johto ei ole koskaan pyytänyt suomenkielisiltä anteeksi 1800- ja 1900-lukujen kielellistä sortoa, loukkaavia rotuoppejaan ja suomalaisuuden polkemista. Tänä päivänä puolueen johdon on vihdoinkin tajuttava, että ahne, omahyväinen ja itsekäs kielipolitiikka on tullut tiensä päähän.

c) Ruotsin kieli ei kuulu suomalaisen identiteettiin

Alkuperäiseen kysymyksenasetteluun viitaten vastaus on, että ruotsinkielisille suomen kieli ei ole ollut elävää kaksikielisyyttä eikä suomen kieli ole ollut eikä ole heille rikkautta.

Samoin suomenkielisille ruotsin kieli ei ole ollut rikkautta eikä tule sitä olemaan. Ruotsin kieli ei myöskään voi kuulua suomalaiseen identiteettiin, sillä ruotsin kieli edustaa historiassa suomenkielisille nöyryyttämistä ja alistamista ja tänä päivänä vain tarpeetonta painolastia.

Mikkelissä 24.10.2008

Leo Havukainen

Valtiot. maist.